

Unikornis

– **K**occ van, kutyák! – mordult fel Lajos a rendőrök mögött, és meglengette a kezében szorongatott sütővillát. A két férfi csak a fejét fordította Lajos felé, aki intett, hogy takarodjanak. A közelebbi rendőr a fegyveréhez kapott, de Lajos megelőzte őt.

– Bassza meg! – üvöltötte az, amelyik a döfést kapta. A fémhegyek két borda között szaladtak be a tüdejéig. A férfi lerogyott a küszöbre. A hátából merőlegesen állt ki a villa műanyag nyele. Lajos hátraszökkent a bejárati ajtó felé, a baljában csörrent valami.

– Állj! – ordította a másik rendőr, és kihajolt a szobából. Lajos feltépte a bejárati ajtót. A rendőr kétszer sütötte el a fegyvert. Az egyik golyó súrolta Lajos fejét. A másik letépett egy alkarnyi darabot az ajtófélfából.

Az ajtó becsapódott. Kintről csörgés szűrődött be, aztán kattant a zár. A rendőr hármat lőtt az ajtóba, de a vastag fa megfogta a golyókat. Gyorsan csattogó, egyre halkuló léptek hallatszottak kintről. A földön heverő férfi szájából véres nyál szivárgott.

Húsz évvel korábban Lajos első és egyben utolsó heteit töltötte az óvodában. Egyik óvodástársa mindig kendőt viselt a fején. Emiatt eleinte kinevették. Aztán hamar kiderült, hogy neki van a legtöbb játéka, és így a legfurcsábból a legnépszerűbb fiú lett.

Kora reggel volt még. Lajos elsőként ért be az óvodába. Aztán megjött a kislány a fura, lószzerű plüssjátékkal. Rajtuk kívül még nem volt más a teremben, ezért Lajos odament hozzá.

– Megnézhetem a lovat?

– Ez nem ló. Nem láttál még unikornist?

Lajos kissé eltátotta a száját. Nem tudta levenni a szemét a szivárványszín sörényű játékról.

– Nem, még soha.

– Egyszarvú. Azért hívják így, mert van egy szarv a fején. A lovaknak meg nincs.

– Megfoghatom?

Lajos már nyújtotta is a kezét, hogy megérintse a fehér plüss, de a másik gyerek rákiáltott:

– Nem!

– De hát miért nem?

– Mert a szüleim azt mondták, hogy te is csak egy ugyanolyan mocskos disznó leszel, mint az apád, és nem akarom, hogy összepiszkold az unikornisomat!

Hosszan néztek egymásra. A kisfiú nem futott el, csak szorosan magához ölelte a játékot. Lajos döbbenetesen nézett rá. Még soha nem hívták mocskos disznónak. Nem is tudott róla, hogy ő csak egy mocskos disznó lesz, akinek nem lehet odaadni egy játékot.

– De visszaadom – mentegőzött.

A másik fiú konokul megrázta kendős fejét.

– Hagyjál! Menj el! – ahogyan meglátta, hogy Lajosnak sírósan görbül a szája, és közben dühösen mered rá, hátrált egy lépést.

Míntha állati ösztönök éledtek volna fel Lajosban. Megérezte a félelmet. Közelebb lépett a fiúhoz, éppen annyira, hogy karnyújtásnyira legyen tőle. Aztán odakapott a játékhoz, és kitépte a fiú markából. Erre a másik sikkantott egyet, és adott Lajosnak egy pofont. Lajos földhöz vágta az unikornist, és a fiúnak rontott úgy, hogy az hanyatt zuhant. A kendő leesett a földre. Lajos most látta először a fiú kopasz fejét. Egy pillanatra megakadt rajta a tekintete, aztán felkapta a földről az egyszarvút, és fenyegetően feltartotta a mutatójúját.

– Ez már az enyém. És ha el mered valakinek mondani, hogy elvettem tőled, elmegyek hozzád, és összetöröm a játékaidat.

A másik pityeregni kezdett.

– És fejezd be a sírás! Megértetted?

A fiú csak bólogatott, majd feltápáskodott a földről, és elszaladt. Még a kendőjéről is megfeledkezett.

– Azért kértem be magukat, mert zúzódásokat vettem észre a fiukon – fonta össze ujjait az óvónő. A kolléganője becsukta az ablakot, majd ő is helyet foglalt. A szemközt ülő házaspár értetlen arccal nézett, ezért a nő folytatta. – Arra kérem önöket, hogy legyenek velem őszinték. Maguk bántják ezt a gyermeket?

Pillanatnyi csönd állt be.

– Hát mi köze van magának ahhoz? – fakadt ki Lajos apja. Szemrebbenés nélkül nézett az óvónőre. Az alsó ajka kissé elállt. – Hát kérdezek én magától olyat, hogy mit csinál otthon a gyerekével?

– Nagyon kérem, hogy ne térjen el a tárgytól! Ez komoly dolog.

– Hát hogy képzeled ezt? Na és ha verem a gyereket? Az én gyerekem, nem? Én nevélem azt a szerencsétlent!

– Feljelentést fogok tenni maguk ellen – mondta halkán az óvónő.

– Még hogy feljelentést!?! – bődült el a Lajos anyja. – Majd adok én magának feljelentést. Az apa felemelkedett a székről.

Az asztalon csak néhány apróság volt, azok is szép rendben, párhuzamosan az asztal lap szélével: írószközök, cetlik, mobil, határidőnapló, pénztárca. Lajos apjának ez utóbbin akadt meg a tekintete. Mielőtt az óvónő rájöhetett volna, mire készül, gyorsan a tárcáért nyúlt, kinyitotta, és addig turkált benne, amíg meg nem találta a laccímkarttyát.

– Hé! – kiáltotta az óvónő, de Lajos apja nem foglalkozott vele. Elvett egy tollat és egy cetlit, lemásolta a laccímet, majd a papírt az óvónő felé mutatta. A nő rögtön megértette, mi jár a férfi fejében. Elsápadt. A kolléganőjére nézett, aki dermedten figyelt.

– Remélem, értjük egymást – a férfi hangja halkán, szárazon recsegett.

Lajos anyja felállt, vénaszonyos rikácsolással kinyitotta az ajtót, és kilépett a folyosóra, ahol még job-

ban visszhangzott a kiáltása. A férfi le sem vette a szemét az óvónőről. A tekintete feketelyuk volt.

– Ide többet az a gyerek nem jön.

Megfordult, és öles léptekkel kiviharzott az irodából. Lajos riadt tekintettel lépett mellé a folyosón. A pár napja megszerzett unikornist szorongatta. Az apja ráförmedt.

– Látod, mit csináltál, te gyerek? – kiáltotta, majd a játékra nézett. – Az meg mi a franc? Talán buzi vagy? – kevert le egy hatalmas pofont.

Lajos elvesztette az egyensúlyát, és a csempézett fal felé zuhant, amin nagyot koppant a feje. Egy csempe kimozdult a helyéről, és a padlóra hullva darabokra tört. Véres volt.

Apja elkapta a földön nyöszörgő Lajos karját, talpra állította, és úgy rángatta maga után, mint egy rongybabát.

Ahogy a fiú nem bukkant fel többé az óvodában, úgy a rendőrök sem mentek ki hozzájuk soha. Lajos, ha pofont kapott, már nem sírt. Nem is védekezett, csak ha azt látta, hogy az apja ökölbe szorítja a kezét ütés előtt. Az utolsó alkalom, amikor eleredtek a könnyei, mégsem a veréstől volt.

Hétéves volt, amikor Vakarc, a kutyajuk egyik nap végigtántorgott az udvaron, majd összeroskadott. Lajos apja cigarettázva figyelte.

– Kurva dög – dobta el a csikket, majd bement a házba egy doboz Rákóczi sörért.

Vakarc már hetek óta rossz állapotban volt, rohamai napi rendszerességgel jelentkeztek, de ez volt az első alkalom, hogy el is ájult. Csak sötétedés után tért magához. Fel-tápaszkodott, és az udvar közepéig vonszolta magát, ahol megállt, és egy nagyot üritett.

Lajos hosszú idő óta először valami rosszat érzet a szíve tájékán. Valami furcsa nyomást, ami gombócot pumpált a torkába. De nem tett semmit, csak nyelt egy nagyot. Közben az unikornist ölelgette.

Másnap reggel, amikor Lajos apja kísértelt rágyújtani, a kutya már a földön reszketett. A férfi elszívta a cigarettát. Utána a ház mögé ment a szerszámokhoz, majd egy ásóval tért vissza. Lajos ekkor lépett ki a házból az egyszarvúval. Az apja háttal állt, lyukat ásott a földbe. A fiú megállt az ajtóban. Mikor a gödör már elég mély volt, a férfi a lapát nyelére támaszkodva elszívott még egy cigarettát.

Vakarc magához tért. Az oldalán feküdt, majd észrevette Lajos apját, és a hátára fordulva nézett fel rá. Az apa kérdően megemelte a fejét, mintha azt kérdezné, na, mi van?, de Vakarc csak nyújtózkodott egyet válaszképpen. Aztán megint remegni kezdett. Lajos apja Vakarc mellé sétált az ásóval. A kisfiú eltátotta a száját, mintha üvöltetni akarna a kutyának. A játék kiesett a kezéből. Az apja megemelte az ásót, és a fémfejével Vakarc nyakára csapott hármat. A levált fejet a gödörbe rúgta, majd a farkánál fogva megemelte a testet, és azt is mellé hajította.

Vakarcot szertartás nélkül temette el Lajos apja. Rákaparta a földet, elszívott még egy cigit, aztán elment otthonról.

Lajos, amikor úgy ítélte meg, hogy az apja már messze jár, megnézte a sírhelyet. A föld meg volt bolygatva, ennyi. Se egy keresz, se egy tábla. A fiú csendben bámulta a fekete homokot. Még az unikornisról is megfeledkezett.

Rálépett a sírra. Körbejárta, egyenletesre tapos-ta. Maga sem tudta, mit csinál, ezért inkább bement a garázsba, nehogy az apja rajtakapja, hogy a kutya nyughelyén sétál fel-alá. Odabent az apja öreg Trabantja állt. Már senki másnak nem volt ilyen ócska autója a környéken. Az egyik polcon Lajosék macskája, Kormi aludt. Hét évig élt együtt a kutyával ez a beképzelt állat, most meg csak alszik, gondolta Lajos. Elége-

dett pofát vág, és közben szunyókál. Nem is érdeklí, hogy a barátja már nem él.
– Hallod? – szólt az állathoz, de az nem nyitotta ki a szemét. – Hallod? – kiáltotta, mire a macska végre felébredt. – Meghalt a Vakarc, te meg csak itt alszol, mintha nem is történt volna semmi?

Kormi nagyot ásított.

– Te! – förmedt rá a fiú legörbült szájjal, és sírva fakadt. – Hát szétcsaplak!

A macska felült, és a falhoz húzódott. Hatalmasak voltak a pupillái. Lajos ekkor érezte meg először a lüktetést a koponyájában. Azon a helyen, ahol a csempe felsértette a fejbőrét, mintha egy tűvel szurkálták volna.

Ekkor már nem tudta visszafogni magát. A fájdalom elvette az eszét. Odalépett a macskához, és a fejére ütött. A macska fújt egyet, mire Lajos megint a magasba emelte a kezét. Kormi nem várta meg az újabb csapást. Fürgén leugrott a földre, és kiszaladt a garázsból. Lajos utána akart rohanni, de amint megfordult, meglátta az ajtóban álló apját.

Az agyában szétterülő kín hirtelen visszahúzódott. A szíve kihagyott két ütemet, úgy megrémült. Halk nyikkanás szaladt ki az ajkán. Még a sírást is abbahagyta. Az öreg unot-tan nézett rá. A szájában cigaretta füstölgött. Pár másodpercig összefonódott a tekintetük, aztán az apa megfordult, és elsétált.

Húszévesen került el otthonról. Vidékről beköltözött a városba, a nyolcba, a Magdolna utcába. Egy gyárban dolgozott. Gépeket, elemeket csavaroztak össze. Néha flexelni, csiszolni is kellett. Leküldték őket az alagsorba, ahol napi nyolc, néha tizenkét órában szívták be a fémport. A fejében lüktető, szünni nem akaró fájdalom, olykor gyengült, más-kor napokig nem hagyta aludni.

Magdolnát egy kocsmában szedte fel. A nő azt mondta, nincs hol aludnia. Lajos meg azt, hogy ő tud egy helyet, ha nem zavarja a penészszag még pár hétig, ugyanis a nyár elején beázott. A felső szomszédnál csötörés volt. Felpúposodott a parketta. Alatta vastag, zöld penészréteg burjánzott.

– A spórolt pénzem fele a felújításra fog elmenni, de addig elalhatsz velem a konyhában. Függyöny van, nem fogják látni a szomszédok, ha baszunk.

Ebben a pillanatban elindult Krúbitól egy szám. Lajos szeme felcsillant. Izgatottan közelebb húzta a nőt, és táncolni kezdett vele. Néhány sor után már hangosan kiabálta a dalszöveget, és úgy kalimpált, hogy a söre fele kilötyögött:

– Az alakom mostanában nem olyan bomba | Rakódott egy kis zsírpárna a pocakomra – Lajos négyet csapott a hasára, majd folytatta – Bár ilyen étrend mellett nem is várok nagy csodákra | Minden este anyád punciját zabálom vacsorára | Hú! Az aztán a kalória-bomba | A szöveged az kamu, de valódi a gomba | Mi a farkamon át megfertőzött száz-hús lányt | A húgod nem győzi vakarni az ánuszat...

Magdolna egyetlen hátizsákkal érkezett Lajoshihoz, aki rögtön körbe is vezette őt. A bejárati ajtó a lakás egyetlen folyosójára nyílt. Balra boltív, konyha. Szintén balra, bentebb két ajtó: vécé, fürdő. Jobbra egyetlen ajtó, ami a hálósaszobára nyílt. Odabent pár egyszerű bútor volt csupán, a szoba végében pedig beépített faliszekrény. A levegőt átjárta a penészszag. Pár parkettadeszka már fel volt szedve.

– Ez a te utcád, ez pedig mostantól a te várád – mondta a nőnek kuncogva.

Kivitte a matracot a konyhába, és megágyazott kettejüknek.

Két hétig aludtak a padlón.

A második elején Lajos kiürítette a hálót. A bútorok a körfolyósóra kerültek. Hurcolkodás közben a beépített szekrény mélyén megtalálta az unikornist. Kifejezéstelen arccal nézte egy darabig, aztán becsomagolta egy nejlonzacskóba, hogy ne lepje be a por, és visszatette a szekrénybe.

Amíg pakolt, csak az az egyetlen, falból kiálló csavar idegesítette a hálóban. Gondolta, kiszedi, hogy a festőnek már ne legyen dolga vele, de a csavar meg sem mozdult, sőt, mintha kiköpött volna a vájat is a fejből, mert a csavarhúzó összevissza csúszkált benne.

Végül fogóval próbálta meg kitépni, de a tipli annyira befeszült a falba, hogy így sem járt sikerrel. Meghagyta hát a festőnek, majd az kitalál valamit, elvégre azért kapja a pénzét, nyugtázta magában, de a fejből csak nem sikerült kivernie. Egyáltalán hogy került oda az az átkozott csavar?, tette fel magának a kérdést. Nem is emlékezett rá, hogy beköltözéskor ott lett volna. Márpedig ő biztosan nem fúrt lyukat oda.

Hétfőn és kedden a padlón dolgozott a mester, majd szerdán megérkezett a festő. Csütörtökre a falak újra szép fehérek lettek. Lefekvés előtt Lajos még benézett a szobába. Akkor vette észre, hogy a falból még mindig kiáll a csavar. Megcsóválta a fejét, aztán lekapcsolta a villanyt. Majd holnap, gondolta, amíg visszapakolok, kitalálok valamit, hogy kiszedjem onnan.

Az éjszaka közepén villámlásra ébredt. Az eső még nem esett, de úgy tűnt, ez csak percek kérdése. Felkelt, kiment a körfolyósóra, és a bútorokat közelebb húzta a falhoz, hogy ne érje őket víz. Vagy legalábbis ne annyira. Pár perc alatt végzett. Így már jó lesz, gondolta miközben bólintott egyet, és visszament a lakásba.

Megfordult a fejében, hogy benéz még egyszer a hálóba, valóban ott van-e még a csavar, az az átkozott csavar a falban, nemcsak képzelte-e, de olyan erővel robbant a fájdalom a fejében, hogy meg kellett kapaszkodnia a konyha ajtófélfájában, nehogy térdre zuhanjon. Megpróbálta kiüríteni a fejét, közben nagyokat lélegzett, és ahogy várt, lassacskán nyomó érzéssé gyengült a kín az agyában. Mintha ki akarnának egyenesedni az agytekervényeim, mormogta.

Bezárta az ajtót, és a földön alvó nőt figyelte. Félig ki volt takarózva. Kinyúlt hálóruhája elől kissé lecsúszott, ezért amikor villámlott, Lajos észrevette, hogy a nőnek kilóg az egyik mellbimbója. Lehajolt, és lehúzta a nőről a pokrócot. Magdolna erre megmozdult, és kábán felnézett Lajosra, aki letérdelt, és négykézláb mászott fölé, majd szájon csókolta. Közben megpróbálta lehúzni a nőről a felsőjét, de az lefogta a kezét.

– Nehehehe – nevetett Lajosra, de a férfi erre csak erősebben próbálkozott. – Ne, most nem akarom, hallod?

– Hallom, hallom.

– Akkor? Majd holnap, hallod? – Magdolna kimászott Lajos alól, de a férfi kezét az oldalára húzta, nehogy az megharagudjon rá.

Lajos a nő derekáról a lába közé csúsztatta a kezét, közben lehúzta a saját nadrágját.

– Hallom én, csak nem érdekel – rámarkolt a nő pizsamaalsójára, és egy mozdulattal letépte róla.

Magdolna felsikoltott. Lajos a nő szájához kapott, és megint fölé mászott. Magdolna elhallgatott ugyan, de csapkodni kezdte a férfi vállát. Amikor belátta, hogy ezzel nem ér el semmit, megpróbálta eltolni magától. Lajos nem törődött vele. Tudta, hogy sokkal nehezebb, mint amit a nő elbír. Lábával terpeszbe kényszerítette Magdolnát, és beléhatolt.

A nő sikoltani próbált, de Lajos marka elfojtotta a hangját. A nő akárhogy próbálkozott menekülni, nem sikerült. Csak a keze volt szabad. Párat még rácsapott a férfira, ám azt már teljesen elvakította a kéj. Mikor Lajos egy kissé felemelkedett a nőről, hogy kényelmeesebb testhelyzetet találjon, az arcon karmolta. A férfi a sérüléshez kapott, majd a sötétben megszagolta a tenyerét. Az orrát előntötte a vér fémes szaga. Mindkét kezével visszatámaszkodott a padlóra. Egész bal orcája égett a fájdalomtól, de ezt egyre kevésbé érezte. Csak az alatta izgó-mozgó sötét foltra tudott koncentrálni. Összeszorította az állkapcsát, és mindkét markát a nő vállára tette, hogy teljes testsúlyával arra nehezedhesen. Magdolna kiabált.

– Eresszél, vagy kivájom a szemedet!

A férfi a nő húsába mélyesztette ujjait, és arcon fejelte őt. Magdolna orra szétreccsent.

Lajos másnap három karmoláscsíkkal az arcán és egy jókora púppal a homlokán ment be a munkahelyére. Napközben senki nem szólt hozzá, úgyhogy nyugodtan dolgozhatott. Hallgatta a monotonon visító fúrókat és flexeket. Csupa olyan hangot, ami az ember fejében reked még a műszak után is.

Este behordott mindent a körfolyosóról a szobába. Miközben pakolászott, folyton arra az egyetlen csavarra tévedt a tekintete. Mintha jobban kilógott volna a falból, mint tegnap este. És körülötte a fehér falon rozsdabarna folt jelent meg. Közelebről is megnézte, és ahogy vizsgálta, megcsapta az orrát valami furcsa bűz. Megszagolta a csavart, körülötte a falat, de nem onnan jött. Ment egy kört a szobában, de nem találta a forrását.

– A kurva életbe! – dünnyögte, és letérdelt a padlóra. Kezét az új faborításra tapasztotta. – Hát bazmeg, leburkolta a penészt. Az a faszszopó leburkolta a penészt!

Rácsapott a padlóra, majd a fejét kapkodta jobbra-balra.

– Magdi! Hol vagy? – kiment a konyhába, ahol a nő üldögélt. – Hát mit ücsörögsz itt?

Magdolna sárgás fogait kimutatva vigyorgott rá, de nem szólt semmit. A férfinak kedve lett volna odalépni és felképelni, de inkább csak legyintett, és visszament a szobába. Elővett egy fogót, és megint a falhoz lépett. Megpróbálta kiszedni tiplisztül a csavart, de az meg sem mozdult. Közben a szag egyre tolaodóbban kúszott fel az orrüregébe.

– A fene bassza meg! – kiáltotta el magát.

A földhöz vágta a fogót, kinyitotta az ablakot, majd kiment a szobából, és becsukta az ajtót. Elindult a körfolyosó felé, és amikor benézett a konyhába, Magdolna már nem volt ott.

– Vécén vagy-e?

A lakásban néma csend volt. Lajos türelmetlenül visszalépett a mosdóhoz, és kopogás nélkül kinyitotta az ajtaját. Nem volt bent senki. Visszacukta az ajtót, és a fejét vakarva kiment a folyosóra. Ott elszívott egy cigarettát.

Egy héttel később csöngettek. Lajos meglepődött. Hozzá soha nem jött senki.

– Na? – szólt bele a kaputelefonba.

– Rendőrség.

Lajos nem jött zavarba. Megnyomta a kapunyitó gombot, és kilépett a körfolyosóra, hogy elszívjon egy szál cigit, amíg a rendőr felér.

Az jutott eszébe, hogy rendőrök még soha nem keresték. Egyszer, óvodás korában akartak rendőrt hívni a szüleire, jutott eszébe. Lajos az óvónő irodája előtt hallgatózott. Mulattatta a gondolat, hogy biztos az akkor kihívott rendőrök érkeztek meg hozzá. Aztán mit akarnak majd tőle? Az apját keresik? Ahhoz nem bilincs, hanem ásó kell, mert két méter kukacos föld pihen rajta. Mikor is halt meg?, próbált

visszaemlékezni, de csak annyi rémlett, hogy aznap is dolgozott, ahogy a temetése napján is. Majd eszébe jutott az unikornis. Arra gondolt, ha a rendőrök elmentek, előveszi, és jobban megnézi magának.

A cigaretta felénél járt, amikor kinyílt a folyosóajtó, és mindjárt két rendőr is felé indult.

– No fene – mormogta Lajos.

Mikor odaértek hozzá, az egyikük azt mondta:

– Jó napot! Szabó Magdolnát keressük.

– Hát vagy bent van, vagy nincsen, a fene tudja.

– Bemehetünk?

Lajos csak vállat vont. A két rendőr bement. Lajos mögöttük sétált. Az ajtót becsukta, de nem zárta be, úgymint mindjárt mennek a biztosurak, gondolta. Besétált a konyhába egy sörérrt, majd helyet foglalt. Felbontotta az italt, és kortyolt egy nagyot. Észre sem vette eddig, hogy mennyire szomjas. A dobozt az étkezőasztalra tette.

A két rendőr megvárta, amíg Lajos végre rájuk figyel, majd a közelebbi megszólalt.

– Szóval?

– Szóval – felelte Lajos a vállát vonogatva. – Nem tudom. Talán a fürdőben. Hátul balra. Ha ott nincs, akkor csavarog, vagy hazavitte az ördög.

A távolabbi rendőr megfordult, és az említett ajtóhoz sétált. Csukva volt. Kopogott. Nem érkezett válasz. Benyitott, de nem volt odabent senki és semmi, csak egy nagyra tátott szájú mosógép nézett rá meglepetten.

Visszacsukta az ajtót, és elindult a konyha felé, amikor megérezte azt az orrfacsaró bűzt a hálóból. Kopogott az ajtón, majd lenyomta a kilincset, és belépett. Közben a társa Lajoshoz fordult.

– Mikor látta utoljára Magdolnát?

Lajos sokáig csak bámult a rendőrrre.

– Egy ideje nem.

– Nem mondta, hová megy?

– Locsog az mindenről folyton, csak olyanról nem, ami érdekelne. Annyit jár a szája, mint a kacsza segge – röhögött fel Lajos, aztán megemelte a sörösdobozt, és néhány másodperc alatt kiitta.

– Hogyan szerezte a púpot a homlokán és a karmolást az arcán?

– Az a szuka volt. Nem akart dugni. Velem! Hát van ilyen? – felelte a rendőrnek, majd elővett egy cigit, és rágyújtott.

A hálószobában álló férfi hangosan köhögött. El kellett takarnia az arcát, hogy ne érezze olyan erősen a bűzt. Felkapcsolta a villanyt. Négy frissen festett, fehér fal, egy hasonlóan tiszta plafon, és vadonatúj parketta fogadta.

– Jól vagy? – kiáltott be hozzá a konyhából a társa.

A férfi nem válaszolt. A szoba végében lévő beépített szekrényhez ment, és lassan kinyitotta.

Magdolna összevert fejű, felakadt szemű holtteste a sarokban ülve nézett rá. Két lába között egy átlátszó zacskóba csomagolt plüssunikornis pihent. Oszló hús és széklet bűze.

A társa, miután nem kapott választ, Lajoshoz fordult a konyhában.

– Maradjon itt! Eszébe ne jusson felkelni arról a székről! – mondta, majd megfordult, és a hálószobához sétált. Ott megállt a küszöbön.

– Mi van, mit találtál? – kérdezte a szobában állótól, de közben arcon csapta a szag, és köhögni kezdett ő is.

Azt sem hallotta meg, ahogy Lajos a konyhában a fiókok-

ban matatott, majd mögét.

– Kocc van, kutyák! – mordult fel Lajos a rendőrök mögött, és meglengette a kezében szorongatott sütővillát. A két férfi csak a fejét fordította Lajos felé, aki intett, hogy takarodjanak. A közelebbi rendőr a fegyveréhez kapott, de Lajos megelőzte őt.

– Bassza meg! – üvöltötte az, amelyik a dőfést kapta. A fémhegyek két borda között szaladtak be a tüdejéig. A férfi lerogyott a küszöbre. A hátából merőlegesen állt ki a villa műanyag nyele. Lajos hátraszökkent a bejárati ajtó felé, a baljában csörrent valami.

– Állj! – ordította a másik rendőr, és kihajolt a szobából. Lajos feltépte a bejárati ajtót. A rendőr kétszer sütötte el a fegyvert. Az egyik golyó súrolta Lajos fejét. A másik letépett egy alkarnyi darabot az ajtófélfából.

Az ajtó becsapódott. Kintről csörgés szűrődött be, aztán kattant a zár. A rendőr hármat lőtt az ajtóba, de a vastag fa megfogta a golyókat. Gyorsan csattogó, egyre halkuló léptek hallatszottak kintről. A földön heverő férfi szájából véres nyál szivárgott.

– Húzd ki! – hörögte, de a társa nem mozdult. A vöröses nyáltócsát nézte.

– Ha kihúzom, még több vér ömlik a tüdődbe – a rádiójáért nyúlt, és mentőt kért a helyszínre. Ezután az ajtót próbálta felfeszíteni, de sehogy sem sikerült.

Lajos a huszonnyolcas villamos végében állt. Zsebkendővel törölgette a vért a fejről. Az agyában tomboló fájdalom még soha nem volt ilyen erős. Az emberek csak lopva néztek hátra, a sziszegő, vérző férfira.

Megérintette a sebet.

Ott volt a csavar. Érezte.

– Hát, bazmeg, ilyen nincs!

Erre páran megint hátrapillantottak, de senki nem szólt egy mukkot sem.

Lajos ámulattal tapogatta a fejéből kiálló csavart. Fel is nevetett.

Aztán meglátta az egyik ülésen Magdolnát. A nő vigyorogva nézett rá, majd az ablakhoz fordult, és mutatta Lajosnak, hogy nézzen ki. A férfi kíváncsian kilesett.

Egy szivárvány ívelt keresztül az égen. Úgy tűnt, hogy a Blaháról indul, egy épület mögül. Pedig a Blaháról még soha nem indult szivárvány, gondolta Lajos.

A villamos beért a megállóba. Mindenki leszállt.

Mikor Lajos lelépett a járdára, megint lüktetni kezdett a koponyája. A férfi négykézlábra rogyott, annyira nyilallt a feje. Percekig képtelen volt mozdulni. Csak nyöszörgött a földön, és várta az enyhülést. Aztán visszahúzódott a fájdalom, és Lajos egyik kezét lassan a szarvhoz emelte, hogy megtapogassa. Sokkal nagyobb volt, mint a villamoson.

Felnézett az égre. A szivárvány még mindig ott volt. Négykézláb indult el felé. Minden lépéssel tisztábbnak érezte a tudatát, könnyebbnek a mozgását. Arra gondolt, elérni a szivárványt.

– És ha elérem – nyerítette –, kurvára meglovaglom. ■ ■ ■